XXXIV. évfolyam 4. szám – 2022. július-augusztus

MARANATHA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

N. N.:
Pünkösdi Lélek-áradás
(Tanúságtétel)

T. Ági:
„Uram... hogy lássak!"
(Lk 18,41)

Josef Brommer:
A szív megnyitása

Marie-Lucille Duchaine:
Hiszek Isten szeretetében!

„Gyermekem, elmondhatatlanul vágyom a szíved után! Ne építs elém falat a haragoddal! Bocsáss meg mindenkinek és fogadd be az én békémet! Azt a békét, amit a világ nem adhat meg neked.”

Részlet A szív megtisztítása című írásból, mely az újság 14. oldalán olvasható.

Isten meglátogat

A mindennapi rohanásban néha megállunk és megkérdezzük magunktól, tulajdonképpen hova is tartunk? A nyári szabadság alatt visszatekintünk és rákérdezünk: érdemes volt annyira törni magunkat? Mit értünk el? Mi lett a sok fáradság eredménye? Lesz-e olyan idő az életemben, amikor valóban meg fogok pihenni? Amikor nem kell számolni az időt, amikor nem kell aggódni semmi miatt, amikor nem kell félni betegségtől, anyagi problémáktól? IGEN! Van ilyen lehetőség. Isten Országának hívják!

❶ Isten meglátogat

A Teremtés könyvének 18. fejezete 1. versében olvashatjuk, Isten annyira szereti az embert, hogy meglátogatja és választ ad égető problémájára. – Miről van itt szó? Isten elhívta Ábrahámot a szülőföldjéről és megígérte neki, hogy nagy néppé teszi. Teltek-múltak az évek és nem történt semmi! Ábrahámra rázuhant a félelem: „Hátha rosszul hallottam az ígéretet. Itt élek egy idegen földön, várom az ígéret beteljesülését és még gyermekem sincs."

Akit Isten megajándékoz, azt próbára teszi. Ábrahám nem adta fel a harcot. Bizalmának jutalmaként Isten személyesen jött el hozzá három férfi alakjában. Ábrahám vizet hozott és ételt a vendégeknek. – Ez a történet arra hívja fel figyelmünket, hogy tanuljunk meg bizalommal várakozni az Úr ígéretére. Lelki életünkben vigyázni kell a lázadó gondolatokra, nehogy elveszítsük az Úr kegyelmét. Ha Ábrahám türelmetlen lett volna, akkor belesodródik a lázadásba és megtagadja az Urat. Ez a veszély áll fönn, ha nem tanulunk meg bizalommal várakozni. Mire várakozunk? Anyagi és lelki dolgokra. Arra, hogy családodban béke legyen, arra, hogy rendeződjön a megélhetésed, arra, hogy meggyógyuljanak lelki sebeid, arra, hogy elmúljon a betegséged, arra, hogy szomorúságod örömmé változzon. Ez mind lehetővé válik, ha felismered Isten végtelen szeretetét és bizalommal elmondod Neki kéréseidet.

❷ Isten bennünk van

Pál apostol azt írja: *„Krisztus bennetek van, s ez a ti megdicsőülésetek reménye"* (Kol 1,28). Mivel bennünk van, cselekedni is akar általunk. A cselekvés az élő személynek a legtermészetesebb megnyilvánulása. Jézus nem halottként akar bennünk lenni, hanem élőként. Erre az élő jelenlétre biztosan számíthatunk. Mit szeretne tenni Jézus? Erre azt feleli az apostol: **tökéletessé tenni**! Ez nemcsak a bűnök elkerülését jelenti, hanem az örömnek, a jónak, az igazságnak a gazdagságát. Vagyis a krisztusi jellem fölépülését. Bárcsak mindenki felfedezné Jézus benne lakásának nagy ajándékát! Bárcsak mindenki kész lenne arra, hogy Jézussal együtt végezze mindennapi munkáját és szolgálná embertársai boldogságát.

❸ Isten beszélgetni akar velünk

Lukács evangéliumában (10,38) olvasunk Lázár, Mária és Márta családjáról! Máriát és Mártát találta Jézus a házban. Lázár talán kint dolgozott a földjén. Márta házimunkát végzett, Mária leült Jézus elé és figyelte tanítását. Ha egy kört rajzolnánk, akkor a középpontba Jézus nevét helyeznénk el. Márta azt gondolta: jó, hogy itt van Jézus, itt maradok a közelében, de készítek egy jó vacsorát. Lázár azt gondolta: örülök, hogy eljött Jézus, de még befejezem a megkezdett munkát. Mária azt gondolta: itt van Jézus, nekem most semmi sem fontos, csak Ő, leülök és figyelem a tanítását, mert én Őt szeretem a legjobban. Három személy, három lelkület. Vajon ebbe a körbe a te nevedet hova lehetne írni? Lázár mellé? Márta mellé? Mária mellé?

Jézus beszélgetni akar veled! **Ha adsz Neki időt, ebben a párbeszédben olyan igazságokra tanít, amelyek egész életedet megújítják**. Ő szeret téged és örül neki, ha figyelsz Rá! Kezdd el még ma ezt a párbeszédet, ülj oda Mária mellé és figyelj az Úrra!

Katona István főszerkesztő

Hiszek Isten szeretetében!

Korunk emberének legnagyobb nehézsége az, hogy higgyen Isten szeretetében, különösen abban, hogy Isten személy szerint is szeret minden embert... Pedig nincs boldogítóbb igazság ezen a földön annál, hogy **Isten személy szerint szeret engem**. Sajnos ez nem tudatosul még a hívők nagy részében sem. Sokan úgy élnek, mintha nem tudnák, hogy Isten szereti őket; legalábbis soha vagy alig gondolnak erre... Egész vallásosságuk külsőségekből áll, melyeket úgy-ahogy elvégeznek. Gyakran terhes robotnak tekintik. Hitük felületes. Nem hatol be abba a mélységbe, amely Isten lényege: az emberek iránt való szeretetébe. Pedig a **Szeretet teremtett** minket, a Szeretet művelte a megtestesülés csodáját, sugallta a názáreti rejtett életet, táplálta a Megváltó buzgóságát nyilvános életében, tartotta fenn bátorságát szenvedésében, találta ki az Eucharisztiát, hogy kiárassza a megváltás kegyelmeit és körünkben maradjon... A hit lényege éppen az, hogy hiszszük ezt az irgalmas szeretetet.

A tudományok tudománya

Istenszeretetünk nagyban függ attól, mennyire ismerjük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Fontos tehát, hogy legalábbis bizonyos fokban higgyünk Isten szeretetében, és abban növekedni tudjunk attól fogva, amint rászántuk magunkat a Szeretet Hegyére vezető útra. Ez az elszántság nélkülözhetetlen feltétel.

A sikertelenség oka majdnem minden esetben – s ebben biztosak lehetünk – az Isten szeretetében való fogyatékosság. Első feladatunk, hogy megtanuljuk, mennyire szeret minket Isten. Ha ezt elvégeztük, a többi szinte magától jön. Szent Pál ennek tudatát köti az első keresztények lelkére, amikor kívánja, hogy megismerjék Krisztus szeretetének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét. Aláhúzza ennek mindenekfelett való fontosságát azzal, hogy a legfőbb tudásnak nevezi, amely minden más ismeretet felülmúl úgyannyira, hogyha ezt elsajátítják, akkor betelnek Isten egész teljességével (Ef 3,18-19).

Az Evangéliumot a szív megvilágított szemével kell olvasnunk!

Az Isten szeretetébe vetett hit lelkileg megvilágosítja a szívet és elősegíti a Szentírás megértését, amint Szent Pál is írja (Ef 1,18). Amint az, aki megtanul olvasni, ennek segítségével sok más ismeretre is szert tehet, úgy az, aki hisz Isten szeretetében, könnyen megérti a legmagasztosabb vallási tanításokat. A keresztény tanítás többé nem a gondolatok tömege számára, amelyek csupán eszéhez szólnak, hanem oly vonzóerővel bír, oly hatalmas meggyőződéssel jár, hogy akaratát rábírja a jóra.

Tekintsünk a szentek közül bárkire. Keressük buzgóságuk és hűségük titkát. A felelet mindig ugyanaz: ők meg voltak győződve arról, hogy Isten szereti őket, és ezt hasonló szeretettel kívánták viszonozni. Attól a naptól kezdve, hogy mi is szert teszünk erre a meggyőződésre, felismerjük a bűn gonoszságát, minden baj okát, s a földi dolgok haszontalanságát, amelyek mulandók (1Kor 7,31).

Ahhoz, hogy a lélek megszentelődjék, még ha telve is volna sok rossz hajlammal, csak egy alapvető tudásra van szüksége: mélységesen higgyen abban, hogy Isten szereti őt. Amikor ez az igazság egészen átitatja és átalakítja a lelkét, akkor lelke lángra gyúl, megistenül, szentté lesz.

Miért ne állandósíthatnánk ezt a gondolatot: Isten szeret engem?! Tanulmányozzuk ezt a legkiválóbb ismeretet azzal a gonddal, amelyet megérde-

mel, minden más fölé helyezve. Keltse fel bennünk a Szentlélek ezt a vágyat és tegye erőssé akaratunkat, hogy elérjük a célt!

A hit szívével

Az ész bennünk nem minden. Nem is a legértékesebb. A szív a mi nagy kincsünk. Sehol a Szentírásban nem olvassuk: add nekem az eszedet. De ott találjuk e szavakat: *„Fiam, add nekem szívedet"* (Péld 23,26). Márpedig az Isten irántunk való szeretetébe vetett hit arra indít, hogy teljesen átadjuk magunkat, eszünket és szívünket Istennek, azoknak a kinyilatkoztatott igazságoknak az elfogadásával, melyeket az Egyház tár elénk. Célja tehát az, hogy lelkünket a hit ama teljességébe vezesse, melyben egyedül lehet Istenhez őszinte szívvel közeledni (Zsid 10,22). Mi hiszünk vallásunk hittitkaiban. Ez az ész feladata.

Hiszünk a szeretetben, amely a titkokat sugallta, mint ahogyan az ok létrehozza az okozatot: ez a szív dolga. Ezért hitünk csak akkor lesz teljes és csak akkor tesz minket Isten előtt kedvessé, ha minden hittitok forrásáig, minden kinyilatkoztatott igazság eredetéig felhatolunk, s ez Isten szeretete. Isten szeretete irántunk minden tettének rejtett gyökere, az a termékeny talaj, amelyben kikel és nagyszerű virágzásban bomlik ki minden akarásunk, amelyben meg tudunk felelni minden követelménynek, melyet ez a hit, ezek az igazságok támasztanak velünk szemben.

Istenben hinni annyi, mint hinni az Ő szeretetében!

Isten szeret minket, szeret engem! Íme, a nagy igazság, amely minden egyéb igazságot magába foglal. Aki megérti ezt, annak nem lesz nehéz megérteni a többi igazságot. A vallásban minden végtelenül észszerűnek tűnik az ész számára. Behatolunk abba az igazságba, hogy Isten szereti szegény teremtményét, magához vonja, gyengéden atyai szívére vonja. Kétségtelenül ezek hittitkok maradnak, de az ész mégis kényszerítve érzi magát elfogadásukra. Anélkül, hogy meg tudná mondani, miként lehetségesek a titkok, mégis tud felelni a miértre; hite, hitvallása az isteni szereteten nyugszik.

Végül is **hinni annyi, mint olyannak hinni Istent, amilyennek Jézus kinyilatkoztatta Őt**. Így, bizonyos értelemben, a hit ellen vétení annyi, mint Isten képét saját magunk elképzelése szerint alakítani, nem egészen jónak, végtelenül szerető lénynek, mint amilyennek az Evangélium mutatja be. Aki nem hisz Isten iránta való szeretetében, vagy csak erőtlenül hisz abban, az csak fogyatékos, gyenge hittel hisz benne. Semmi sem sérti annyira mennyei Atyánk szívét, mintha félreismerjük jóságát és szeretetét. Ennek bizonyítékát olvashatjuk a gonosz szolga példabeszédében.

Figyeljük csak, hogyan ad számot a rábízott dénárról: *„Uram, mondja, itt van az aranyad! Kendőbe kötöttem és eldugtam, féltem ugyanis tőled, mert szigorú ember vagy. Fölveszed, amit nem tettél le, és learatod, amit nem te vetettél. Mire ura így felelt: Saját szádból ítéllek meg, te mihaszna szolga. Tudtad, hogy szigorú ember vagyok. Fölveszem, amit nem én tettem le, és learatom, amit nem én vetettem. Miért nem adtad hát oda pénzemet a pénzváltóknak, hogy megjövet kamatostul kaptam volna vissza? Ezzel a körülállókhoz fordult: Vegyétek el tőle az aranyat, és adjátok oda annak, aki tíz aranyat kapott. Azok megjegyezték: Uram, neki már tíz aranya van. Mondom nektek, hogy akinek van, az kap, akinek meg nincs, attól azt is elveszik, amije van."* (Lk 19,11-27)

Titokzatos példabeszéd, melynek leggyakorlatiasabb értelme számunkra ez: **amilyen fogalmat alkotunk magunknak Istenről, olyan az Ő magatartása is velünk szemben**.

Tekintsük csak azt az embert, aki nem hisz igazában Isten szeretetében. Vele való viszonyában szíve szorongó, félénk, sőt levert, ami inkább rabszolga magatartást kölcsönöz neki, mint fiúi, bízó szabadságot. Ott, ahol oly sokan mások a felszabadultság és öröm érzésében részesülnek, ő szolgaként vonszolja az Úr igáját, amely annál inkább húzza lefelé, mert semmiféle lelki felemelkedés nem könnyíti annak terhét. Félelem tölti el, amikor a halálra és az ítéletre gondol, s ezzel önmagát bünteti azért, hogy megbántja Istent, mivel nem hisz jóságában és gyengéd szeretetében. Hogyan is jutalmazhatná és koronázhatná meg a szeretet azt, aki nem akar hinni a szeretetben?

Hit, amely meghatja Istent

Csak az Isten szeretetébe vetett hit képes létrehozni a lélek és Isten között azt a lelki kapcsolatot, a bensőséges tiszteletnek azt az életét, amelyhez Istennek joga van. Emlékezzünk csak arra az evangéliumi aszszonyra, aki gyógyíthatatlan betegségben szenvedett és a tolongó tömeg közepette azt mondta magában: *„Hacsak Jézus ruhájának szegélyét érintem is, meggyógyulok."* Valójában hitével érintette meg Őt és azonnal meggyógyult. Jézus megkérdezi: *„Ki érintett engem?"* Mindenki csodálkozik. Péter megjegyzi: *„Mester, a tömeg szorongat és lökdös..."* Jézus azon-

ban megismételte: *„Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem"* (Lk 8,43-46).

Az Úrnak ez a sürgető, szinte követelő megjegyzése rejtély maradt a tanítványok előtt, de mi jól értjük. Felismerjük, mily fontos tanulságot rejt magában. **Vajon a sok lélek közül, aki Jézushoz közeledik, mindegyik megérinti Őt?**

A keresztények jó része Jézust valami elmosódott, elvont lénynek tekinti, aki előtt hidegen leborulnak, akárcsak egy szent ereklye előtt. Miért van így? Azért, mert hitük nem erőteljes. Úgy látszik, nem hiszik, hogy Isten szereti őket, vagy legalábbis ez sose jut eszükbe. Talán senki sem beszélt nekik erről a szeretetről, amely személyesen odafordul mindegyikünkhöz, hív bennünket, boldogságot és életet akar adni nekünk.

Talán nincs ezeknek a kereszténynek szeretetre képes szívük? Dehogy nincs! De hitük felületes. Nem hatol be abba a mélységbe, ami Isten lényege: az emberek iránti szeretetébe.

A szeretet tökéletességére törekvő léleknek tudomásul kell vennie mennyei Atyjának nagy szeretetét. Utána el kell határoznia, hogy rendszeresen ápolja magában az Isten szeretetébe vetett hit erényét…

Az Isten szeretetébe vetett hitre van szükség ahhoz, hogy Istent, az Atyát lélekben és igazságban imádjuk (Jn 4,23), amint Ő megkívánja tőlünk. Ez a hit a tökéletes élet kiindulópontja és megmarad a szentség legmagasabb fokán is…

Marie-Lucille Duchaine

Jézus szavai Gabrielle Bossishoz

„Milyen szomorú fogalmuk van az embereknek Jézus Krisztusról. Azért nem tudnak érte lelkesedni. Régen az emberek királyukért éltek és kedvük telt bennük.

Nem gondolod, hogy az Istenért való élet vonzó cél? Hiszen a szeretet ragyogása hívogat. Csak Én tudom a szívet igazán kielégíteni.

(1874-1950)

Ó, ti szegény emberek! Hogy kérhettek olyanoktól boldogságot, akik maguk sem boldogok? Te legalább hozzám jössz, ha szeretni akarsz?! Hova is mennél máshová?

Én öröktől fogva szeretlek téged. Föl tudod ezt fogni, hogy öröktől fogva?

Higgy Bennem és adj hálát Nekem! Azután tárulj felém, mint ahogy a virág kívánja a Napot. A Napnak köszönheti, hogy kinyílhat. Te pedig nekem köszönheted.

Nyílj ki és árassz el Engem! Ez a legkiválóbb feladat az Istenbe merült lélek számára. Ennek az lesz az eredménye, hogy szelíden és hűségesen mindenkivel jót teszel ezután. Lelked ugyanazzal az áhítattal fordul majd Isten felé és a felebarát felé is.

El sem kell hagynod, hogy hozzá menj. Engem viszel mindenhová. Abban a biztos tudatban élsz majd, hogy benned vagyok. A Teremtő a teremtményben. Képemre és hasonlatosságomra vagy teremtve.

A legjobbat, a legszebbet add mindig másnak érettem. Szívből meg foglak érte áldani és egyre jobban szívembe zárlak.

Én majd neked segítek, te pedig Nekem, felkínálva azt, ami szenvedésemből még hiányzik…

Sírjaitok keresztjei azokat a kereszteket jelképezik, amelyeket életetekben hordoznotok kellett. Azok egészítik ki az Enyémet, hiszen mindig egyek vagyunk. Én akartam, hogy így legyen!

Már előre egyesítsd a két halált: az enyémet és a tiedet. Én meghaltam érted, te halj meg Értem!"

ÖNÁTADÁS

– Isten mindennek a létoka –

Önmagunkat Istennek adni annyi, mint rábízni testünket, lelkünket, átengedni Neki minden képességünket, törekvésünket, vágyunkat és reménységünket, aggodalmunkat, a jövőt illető minden tervünket és nem tartani meg magunknak egyebet, mint azt, hogy Istent nagyon szeressük.

Önmagunkat Istennek adni annyi, mint megfeledkezni saját magunkról, gondjainkat és napi életünk ezerféle nehézségét Jézusnak átadni, abban bízva, hogy Ő elrendezi.

Önmagunkat Istenre bízni annyi, mint minden erőnkkel az Ő dicsőségét szolgálni, erőnkhöz mérten beállni az igaznak s a jónak munkálásába; az isteni Mester iránti szeretetből felebarátainknak szentelni magunkat, segíteni, vigasztalni, tanítani, szükségben támogatni, kiváltképpen pedig Istenhez vezetni másokat.

Az önátadás folytonos „fiat" („igen") a történések közepette, bárminemű viszontagságban, külső vagy belső változásokban: egyszerű és gyermeki beleegyezés a mennyei Atya akaratába, önmagunk teljes átengedése a Gondviselésnek.

Boldog az a lélek, aki ilyen egyszerűséggel kiszolgáltatja magát Jézusnak, mert Jézus is odaadja magát neki, s mint a ház ura lakik az Őt szerető lélek szívében: kezébe veszi annak minden gondját, megvédi minden ellenségétől, megszabadítja minden aggodalomból, s viszonzásul nem kér mást, csak a szívét. Így folyik le a kölcsönös ajándékozás Jézus és a lélek között: teljesen szereteten alapuló ajándékcsere.

Ó, milyen boldog élet és zavartalan boldogság ez! Bebocsátást nyerni Jézus isteni világába, részt venni az Ő örömeiben, megosztani Vele a fájdalmakat, a gyöngédséggel kárpótolni Őt az emberek hálátlanságáért: milyen nagyszerű sors a szerető szívek számára!

> *„Isten ölén játszódik le egész életünk."*

Ó, Jézus! Én is ezeknek a boldog lelkeknek a csoportjába akarok tartozni! Testvéri szövetséget akarok kötni Veled s ezért szívemet teljesen átadom Neked, hogy bírhassam a tiédet! … Nem kell ehhez egyéb, mint a szeretet felindításával minden pillanatban visszaadni magunkat Istennek és Tőle nyerni vissza újból létünket, amelyet Ő ad nekünk.

Isten a mi létünk ősoka. Ő teremtett és tart fenn bennünket: együtt munkálkodik velünk, benne működik minden tehetségünkben és a testünket alkotó minden sejtünkben. Ismerjük el szeretettel legfőbb uralkodói jogát! Ez az önátadás.

Isten ölén játszódik le egész életünk. Ő mindenütt jelen van. Engedjük el magunkat karjaiban! Hagyjuk, hogy vigyen bennünket: ez a tökéletesség! Minden dolgunkat Ráhagyni és a magunk részéről nem törődni csak azzal, hogy Őt szeressük – ez a szeretet örök életének előjátéka.

Schryvers

Legyél a Szentháromság temploma!

Jézus Krisztus nagy ígérete: *„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23).

Az Úr itt a keresztény lelki élet legmélyebb igazságát nyilatkoztatja ki: a kegyelem állapotában élő lélek a Szentháromság temploma.

Minden héten elmegyek az Erzsébet kórházban a baleseti belgyógyászatra. A 12-es kórterem többnyire tele van megmentett öngyilkosokkal. Mielőtt elérem a kórházat, szelíd alázattal imádkozom. Kérem Jézus Szent Lelkét, hogy vezessen és védőszentjeimet, Árpádházi Szent Margitot, Erzsébetet, a Szűzanyát, hogy könyörögjenek értünk.

Ezen a héten két teremben vizit volt. Sokat kellett várnom. Volt nálam egy könyv: Barlay Ö. Szabolcs: Találkozások Jézussal. Azt olvasgattam kint a folyosón, amíg várakoztam, hogy vége legyen a vizitnek és bemehessek. A könyv lényegét röviden elmondom:

A mennybemenetel után Jézussal már csak a Szentlélek Isten segítségével találkozhatunk.

Jézus ígérete szerint: *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük"* (Mt 18,20) és hasonló a másik ígéret is: *„Nem hagylak árván benneteket"* (Jn 14,18). Az apostolok kezdetben nemigen értették ezeket az ígéreteket. A megvalósuláskor azonban örömmel tapasztalták, hogy Jézus minden szava szent és igaz. Jézus nemcsak a kánai menyegzőtől az Utolsó Vacsoráig volt velük, hanem feltámadása, sőt mennybemenetele után is. Hogyan?

Mit mondanak az Evangéliumok Jézussal kapcsolatban a Szentlélek Istenről?

Már az elején felhívják a figyelmet arra, hogy Jézusnak mély kapcsolata van a Szentlélekkel. Fogantatása, megtestesülése a Szentlélek műve. Megkeresztelkedésekor, megkísértésekor külön kiemelik az evangélisták, hogy rászállt a Szentlélek és a pusztába vitte, majd onnét a Szentlélek Isten erejével eltelve visszatért Galileába (Lk 4,14).

Nemcsak a Jézussal kapcsolatos események leírásakor említik ezt a kapcsolatot a Lélekkel, de akkor is, amikor imádkozott az Atyához: *„Abban az órában felujjongott a Szentlélekben és így szólt: Áldalak Téged Atyám, mennynek és földnek ura..."* (Lk 10,21).

Az Utolsó Vacsorán búcsúzó Jézus szavait az apostolok szintén nem értik. *„Uram, nem tudjuk hová mégy, nem ismerjük az utat és nem ismerjük az Atyát sem"* (Jn 14,5.8). Tamásnak és Fülöpnek ezekre a szavaira Jézus türelmesen, de szomorúan válaszol: *„Már oly régóta veletek vagyok és nem ismersz engem Fülöp?" „Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem? A tanítást, amit hirdettem nektek, nem magamtól mondom és a tetteket is Atyám cselekszi, aki bennem van. Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem. Ha másképp nem, legalább tetteimért higgyetek"* (Jn 9-11).

Nagycsütörtök éjszakája azért lesz alapja mindannak, amit az Úr Jézus fel akar építeni az apostolok lelkében és a mi lelkünkben, mert kijelenti, hogy elmegy és mégis itt marad. Nem szűnik meg személyes jelenléte sem. Ezért adja nekik és nekünk az Oltáriszentséget. Így valósul meg ígérete az Oltáriszentség és a Szentlélek Isten által: ***„Nem hagylak árván benneteket!"*** (Jn 14,18)

Amikor Jézus megmagyarázta az apostoloknak köztük maradásának titkát, vagyis a Szentlélek Isten elküldését, az apostolok fellélegeztek: *„Most már nyíltan beszélsz, nem képekben. Így világossá vált előttünk, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged arra,*

hogy valaki is kérdezzen. Ezért hisszük, hogy Istentől jöttél" (Jn 16,29).

Az Utolsó Vacsorán kirajzolódtak lelkükben ennek az eddig ismeretlen, új jelenlétnek a körvonalai és az is, amit az Egyház így fogalmaz: életünk megváltozik, de nem szűnik meg soha. Ennek jelentősége majd Pünkösdkor válik egyre erőteljesebbé, a Szentlélek Isten eljövetelekor.

Az Úr Jézusnak ezzel a kijelentésével elérkeztünk a lényeghez. Ugyanis amikor az Úr Jézus elmegy, akkor küld valakit, aki nem idegen tőle: *„Nem magától fog szólni, hanem azt mondja, amit hall"* az Atyától és Tőle, és aki megdicsőíti Őt, mert *„amit kijelent nektek, az enyémből kapja"* (Jn 16,13).

Eljön a Szentlélek Isten, aki nélkül megvalósíthatatlan a jézusi mű folytatása, olyan kimondhatatlan, óriási kincs, akinek birtoklása felér még Jézus földi jelenlétével is. Ez az értelme annak az igazságnak, melyet az apostolokhoz intéz: *„Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Vigasztaló, a Szentlélek Isten nem jön el hozzátok"* (Jn 16,7).

Még ennél is határozottabban jelenti ki, mennyire nélkülözhetetlen számunkra a Szentlélek Isten, amikor igyekszik megértetni velünk: *„Ha szeretnétek engem, csak örülnétek annak, hogy az Atyához megyek"* (Jn 14,29).

Így emeli át földhözragadt övéit az anyagi világból a természetfelettibe.

A Szentlélek Isten, az Isteni Vigasztaló megszünteti legkínzóbb bajotokat, árvaságotokat, begyógyítja legfájóbb sebeteket, magányotokat, mert az Atyával együtt lelketekbe költözünk, lakást veszünk nálatok. Fontos, hogy ismételjem Jézus nagy ígéretét: *„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni..."* (Jn 14,23)

A Szentlélek Isten nélkül nem jöhet létre találkozás Jézussal, nélküle nincs megtérés.

A kórházból kimerülten értem haza. Ettem egy keveset és a fáradtságtól egy ültő helyemben elaludtam. Álmomban nagyon egyedül éreztem magam és ugyanakkor rám tört valami gyötrelmes gond, amit magam képtelen voltam megoldani. Mintha súgták volna: kérni, kérdezni kellene Jézus Lelkét.

Hát kértem...

De közben az is eszembe jutott, hogy Ő azt mondta: *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük"* (Mt 18,20) – így még szomorúbb lettem magányomban. Ekkor azonban szinte elém nyílt a kórházban olvasott könyv. Harmadszor is ismételnem kell János evangéliumát: *„A Szentlélek Isten megszünteti legkínzóbb bajotokat: árvaságotokat, begyógyítja legfájóbb sebeteket: magányotokat, mert aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni."* (Jn 14,23)

Nagy öröm fogott el – mert ily módon én nem vagyok egyedül! Szinte felemelt a boldogság! Úgy éreztem, hogy nekem már itt a földön elkezdődött az örök boldogság! Bárcsak minden ember ilyen boldog lenne! Bárcsak magam is segíthetnék nekik! Ezért járok oda minden héten, ahol úgy érzem, a legnagyobb szükség van a vigasztalásra: az öngyilkosokhoz.

Hadd mondjak el egy rövid történetet, ami miatt halálomig szeretnék járni hozzájuk: egy bénult, agyvérzéses tanárnak azt mondtam, teljesen rá kell hagyatkozni a Jóistenre. „Ezt még én is megtehetném" – válaszolta. Egy hét múlva újra mentem. Szinte minden ágy üres volt a teremben. A sok fiatal öngyilkosságot megkísérlő egy ágy körül álldogált. Az a tanár feküdt ott, ölében papírjaimmal. Amikor észrevett, rám mosolygott és azt mondta: „Hittanóra, hittanóra!" Remélem, hogy meggyógyul és azt is remélem, hogy követ engem. Én minden reggel elolvasok egy oldalt a Szentírásból, majd elmegyek a templomba és magamhoz veszem Krisztus Szent Testét.

Minden reggel így imádkozom
(Április Lajosnak)

„Én Istenem, legyek vidám,
Testvéremet is megvidítsam.
Szelíd legyek, ha bántanak,
Szívemmel sose haragudjak.

Arcom ne lássa senki sem
Bánkódni gondon, hiányon.
Legyen vidám minden napom,
Ha jajgat, sír is a világom.

Én Istenem, legyek vidám.
Ma minden gondot tűzre vessek.
Nyújtsam ki nincstelen kezem,
Szegényen is adjak, szeressek.

Szánom, sokakat megtör a gyász,
De én vigasztalást daloltam,
Szomorkodóknak mondom el:
Ha siránkoztam, balga voltam.

Én Istenem, legyek vidám,
Ujjongjon újra öreg lelkem,
Mint rég, amikor, templomodban
Tiszta vizű forrásra leltem.

Ködökben csillanó sugár,
Vidám szó tomboló viharban,
Ártatlan gyermekhang legyek,
A jajgató világzavarban.

Kedves, szép virágom gondozom,
Gyermeki, mély hálám, mosolyom:
A szívemből nőtt ki arcomon!
Légy áldott örökké, Krisztusom!"

„Kiben élünk, mozgunk s vagyunk, ó, teljes Szentháromság!"
(Gimesi gyűjtemény, 1844)

Gyenge Ádám

A Szentlélek lángoszlop a világ pusztaságában

II/2. rész

7. Tanítványképzés

Az apostolok életében érdemes megfigyelni, hogy az Úr Jézus hogyan neveli őket lépésről lépésre. A három év – melyet Jézus mellett töltöttek – intenzív tanítványképzés volt. Ennek célja, hogy a végén eljussanak a teljes önátadásra. Először ott volt a galileai tavasznak nevezett időszak, azok az első hónapok, amikor az emberek szíve megnyílt Jézus előtt. Mindenki örömmel, bizalommal sietett eléje, kérte gyógyulását, dicsőítette Isten irgalmát és jóságát, mindenki tele volt boldogsággal. Csupa öröm volt az élet.

Néhány hónappal később jöttek a farizeusok támadásai kemény kritikával. Azon gondolkodtak, „hogyan lehetne ezt az embert elveszejteni, mert hatalmukra tör." Ez néha elvette az apostolokban a bizalmat és a reményt. Tamás egyszer azt mondta: „jobb vele együtt meghalni", menjünk csak vele. Jézus bátran eléje ment a problémáknak és a nehéz helyzeteknek.

8. A hit próbája

Jézusnak ki kellett vezetnie őket a félelemből, hogy bármilyen helyzet, konfliktus jön, akkor is bízzanak benne, akkor is adják át a szívüket az Úrnak. A hit próbájára volt szükség és a teljes kiüresedésre, hogy ne emberi támasztékokat keressenek. Szép példa erre a hullámzó tenger története. **Jézus aludt a csónakban,** amikor az apostolok megrémültek a hullámok félelmetes erejétől és felrázták Jézust: „Uram, ments meg minket, mert elveszünk!" – kérték. Nem jutott eszükbe, hogy amíg Jézus itt van, soha semmilyen körülmények között nem veszhetnek el. De hirtelen megrémültek, mert azt gondolták, hogy a víz erősebb.

9. Nagypéntek reménytelensége

Ezért volt számukra fontos, hogy megtisztuljanak minden evilági támasztéktól. Ennek a megtisztulásnak a csúcsa a nagypéntek volt, amikor minden reményük elveszett.

A kereszt alatt nem jöhet már számukra földi királyság, nincs pozíció, nincs jövedelem, nincs gazdagság, nincs győzelem, mert minden elveszett. Ez volt hitük legnagyobb próbája. Szívükben ott volt a keserűség és az aggodalom. Valaki úgy fogalmazta: „Ha még nem mentél keresztül a keserűség próbáján, akkor nem igazi a hited." A hit akkor születik meg mélyen bennünk, amikor átéljük a keserűséget és a reménytelenséget.

A világias lelkület akkor üresedett ki bennük, amikor mindent odaadtak, mindent feláldoztak nagypéntek után, és a föltámadáskor már egy új szívet kaptak. Olyan új szívet, ami teljesen ráhagyatkozik Istenre. Ugyanakkor látták azt is, hogy Jézus föltámadt teste már nem a régi, földi test. Bizonytalanok voltak, és nem tudták, meddig marad velük Jézus és milyen lesz vele a kapcsolatuk. A föltámadt Jézus felismerése a hit gyümölcse volt. Amikor hitték és elfogadták, hogy Jézus az, akkor megtapasztalták ennek a realitását.

10. A Szűzanya a hit példaképe

Ebben a hit-éjszakában nagyon sokat jelentett az apostolok számára a **Szűzanya személye**. A Szűzanyában soha nem volt reménytelenség és elkeseredettség. Különleges, szép lelke volt. A kereszt alatt sem keseredett el minden fájdalma ellenére, hanem tökéletesen ráhagyatkozott az Úrra. Ahogy az első alkalommal kimondta az angyalnak, hogy **legyen nekem a te igéd szerint**, ugyanezt ki tudta mondani a kereszt alatt is. Ő volt az a világosság, aki megvilágosította az apostolok szívének sötétségét.

Ő az, aki bátorította őket: „ne menjetek haza, ne gondoljatok arra, hogy mindennek vége! Éppen for-

dítva, most kezdődik minden!" Ott virrasztott velük az utolsó vacsora termében, imádságban is erősítette őket. Amikor már teljesen átadták magukat imádságban az Úrnak, akkor a Szentlélek betöltötte a szívüket. Ebben a tökéletes szegénységben tudott a Szentlélek hatalmas dolgot cselekedni bennük. Ezért annyira fontos, hogy engedjük magunkat szegénnyé tenni, kiüresíteni, a világiasság szellemét minél inkább elutasítani magunktól, hogy teljesen Isten töltse be a szívünket.

11. Szentlélek-keresztség

A Szentlélek-keresztség és a bérmálás szorosan hozzákapcsol minket az egyházhoz. Az egyházat úgy tekintjük a hitben, mint Jézus Krisztus tanításának folytatóját, akire rá lehet támaszkodni, aki vígasztal és vezet bennünket. A Lélek-keresztségben és a bérmálásban benső kapcsolat alakul ki bennünk az egyházzal és az egyház iránt. Küldetést kapunk, hogy mi is hirdessük az Evangéliumot.

A Szentlélek pecsétjét kapjuk meg a bérmálás szentségében. Elpecsétel magának az Isten bennünket. Ez a lelki kapcsolat tulajdonképpen szeretetre kötelez bennünket. Szeretetre az emberek felé, az Egyház felé, Isten felé – az evangelizáció felé, vagyis hogy merjük hirdetni, továbbadni a hit öröm-üzenetét. Az Ef 5,25-ben mondja az apostol, hogy Krisztus önmagát áldozta az Egyházért. Ezt a krisztusi lelkületet kéri tőlünk az Úr és a Szentlélek, hogy mi is merjük magunkat odaáldozni, vagyis áldozatot vállalni az Egyház szépségéért és szentségéért.

12. Elvilágiasodás

A világiasság nagyon behatolt a keresztények gondolkodásába. Mi keresztények is hajlamosak vagyunk a médiák hatására külsőleg, emberi hibákon keresztül nézni az egyházat. Ez teljesen elferdíti a szemléletünket és a hitünket. Ezért nagyon fontos bibliai alapokra helyezni egyház-szemléletünket. Pál apostol írja: Krisztus cselekszik, Krisztus szól hozzánk az egyházon keresztül. Amikor az Egyházat szolgáljuk, Krisztust szolgáljuk. Amit a Hiszekegyben megvallunk, hogy „Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban" – ez valóság.

Az Egyház Krisztus **misztikus teste**, ahogy Pál apostol mondja zseniálisan. Nem egy külső szervezet csupán, nem egy ódon várkastély, hanem egy élő organizmus, egy élő szervezet. Ebbe kapcsolódunk bele a keresztség által, mint a sejtek az emberi testbe. Ahogy együttműködnek a sejtek, úgy tudom az Egyházat én is széppé tenni életemmel, imáimmal és megszentelődésemmel.

Már a III. században ott volt a keresztényekben az a szemlélet, hogy az egyházat úgy tekintsék, mint édesanyát, aki táplál, erősít és utat mutat az élet küzdelmeiben.

II. János Pál pápa írta enciklikáiban, hogy ne a halál kultúráját hozzák létre a társadalmak, hanem az élet kultúráját. Védelmezzék a házasságot és az életet már fogantatásától kezdve, vegyék komolyan a mindennapi élet egyszerű helyzeteit, dolgozzanak becsületesen.

Nem véletlen, hogy a liberalizálódó világ támadja mindenütt az Egyházat, mert ki akar tartani Jézus tanítása és parancsai mellett.

13. Az egyház gyermekei

A kereszténységünk azt is jelenti, hogy az egyház gyermekei vagyunk és azok is akarunk lenni. Ez sokkal mélyebb összetartozást jelent, mint egy párthoz, baráti körhöz, munkahelyi csoporthoz való kötődés! Ez egy belső, lelki odatartozás. Belső, lelki felelősséget kíván tőlünk, felelősséget a keresztény értékrendhez. Ez azt is jelenti, hogy merjük megvédeni egyházunkat baráti környezetünkben, ahol megfordulunk. Ne engedjük, hogy lesodorjanak bennünket a felszínes, felületes vélemények, hanem merjük megfogalmazni, kimondani, hogy az életet a katolikus egyház tudja igazán megvédeni és biztosítani!

Az Egyház anyai szívének mélyéből kínálja fel nekünk a XXI. században is a helyes értékrendet és az élet védelmét, hogy a nagy történelmi viharokban legyünk ehhez hűségesek. Az egyház tudja azt, hogy mi az élet értéke és fontossága. Amikor sokan annyira nem becsülik az életet, annyira tönkreteszik a kábítószertől kezdve mindennel, az egyház újra és újra felhívja a figyelmet, milyen rendkívül fontos az élet védelme, az üdvösség, a fiatalok megmentése. Mert **az életnek van célja, van értelme, van jövője**. Az erőszak és a pusztítás terjed a világban, de az életet meg kell menteni. Az egyház hirdeti ezt a védelmet.

A Lélek-keresztséggel és a bérmálással kapcsolatba kerülünk az egyház új szemléletével, vagyis azzal, hogy mi magunk is felelősek vagyunk, hogy ezt az értékrendet, az Evangélium szemléletét továbbadjuk és hirdessük a világban.

14. Az egyházat szeretni

Ezért fontos feltenni a kérdést: Milyen az én egyház iránti szeretetem? Szeretem-e Krisztust és az ő

egyházát? Érdekel-e az egyház élete? Vágyakozom-e arra, hogy Jézus ügyét diadalra juttassam? Jézus misztikus testében el tudok-e mélyülni? Hiszem-e, hogy én is felelős vagyok az egyház szépségéért életem megszentelésével? Itt ismerjük fel az apostolkodás kötelezettségét.

II. János Pál pápa enciklikájában felhívta a figyelmet arra, hogy a keresztények aktivizálják magukat, ne legyenek bezárkózva.

Ferenc pápa ugyancsak ezt a gondolatot ébreszti fel, hogy minél aktívabban kell előrehaladni és mindenkivel összefogni a jó ügyért.

A keresztség és a bérmálás szentségében, a Lélek-keresztségben hatalmat, erőt kaptunk arra, hogy kimondjuk a megmentő szavakat. Ahogy az Úr rendelte apostolainak, hogy menjenek el, mindenütt hirdessék az Evangéliumot, bizonyos mértékben mindannyian hivatottak vagyunk az apostolkodásra.

Kincset kaptunk a hit által! Ezt a kincset, amint Jézus példabeszédében megfogalmazódik, nem szabad elrejteni. Jézus egyszer meg fogja kérdezni tőlünk, hogy mit tettél azzal a talentummal, azzal a kinccsel, amit neked juttattam?

Minél inkább fogékonyak leszünk a Szentlélek működésére és vezetésére, annál inkább felismerjük a lehetőségeket, hogy mit tudunk tenni az egyházért és Krisztus dicsőségére.

15. Keresztségi ígéret

A keresztség az első nagy lépés, amivel belépünk Isten országába, és ez maga is küldetést jelent, hogy építsük Krisztus egyházát.

A tanúságtételnek mindig hitből és szeretetből kell megfogalmazódnia. Nem lehet csupán azt elmondani, hogy „én megtértem", hanem azt is el kell mondani, Krisztusban hogyan találtam meg az új életet, és milyen nagyszerű az élet Krisztusban.

A **Szentlélek** folyamatosan meg akar minket tisztítani a hamisságtól, a tévedésektől, a rossz befolyásoktól. Meg akarja szentelni az életünket. Mindezt a hit által tudjuk felfedezni és meglátni. Hit nélkül a világ csupán anyagi mozgások együttese, a hit által pedig Krisztus köztünk van, a Szentlélek működik. **Hivatásunk az, hogy továbbadjuk a hit örömhírét, és az embereket az üdvösség felé vezessük.** Nem szabad megszomorítani a Szentlelket a tétlenséggel vagy a lustasággal!

A Szentlélek bennünk is újra és újra szólni akar. Nem szabad elnyomni az Ő hangját. A Szentlélek működni akar minden hívő emberen keresztül. A Szentlélek által tudunk mélyen találkozni az Istennel, és ez a találkozás mindig azt jelenti, hogy továbbadjuk a hit ajándékát és örömhírét, hogy mások is találkozzanak az Úrral, mások is felismerjék Jézusban életük igazi tartalmát és jövőjét.

K. I.

A szív megnyitása

Az ember éhsége Jézus asztali közösségében végérvényesen lecsillapodik. Krisztus maga kíván ételünk lenni az Oltáriszentségben, Ő az élet kenyere. És nekünk, akik a sivatagból jövünk, éhezve és szomjazva az igazságosságra, az igazságra, a jóságra, az Úrral való találkozásban és a testvérekkel való találkozásban meg kellene sejtenünk valamit abból az igazi jóllakottságból, abból a boldogító bőségből, amelyről a kenyér csodájában szó esik. Ennek persze az az alapfeltétele, hogy az istenszolgálatban bátran levetünk minden függetlenséget, minden önteltséget: ínségünket őszintén és mélységesen meg kellene tapasztalnunk: hogy sürgős szükségünk van Urunkra, de embertársainkra is. A páncélnak fel kellene nyílnia, a falnak leomolnia, amivel körülvesszük magunkat.

Sikerül vajon a szív kinyílása befelé, s egy szenvedő világ irányában kifelé?

Tudom, ez nekünk nem megy könnyen; de mégis, már az is fordulat és megújulás lenne, hogy Krisztus erősebb lenne bennünk végre, mint a szegény, önmaga foglya ember, hogy Krisztus véghez vinné bennünk ezt – meddő egyéniségünknek a szegénységét áttörve, egy valódi átélt, segítő közösség gazdagságába. Az akkor a valódi szeretet áramló élete, buzgó ereje lenne és ez – és csakis ez – a szentáldozás végső értelme.

Josef Brommer

„Uram... hogy lássak!” (Lk 18,41)

Kérte Jézust a valószínűleg születésétől fogva vak ember, s bár egyértelműen fizikai látást kért, szívében, lelkében is megérezte, hogy olyan Valakihez fordul, aki nemcsak a testi, hanem a lelki, a belső látás megadására is képes.

A látás és fény elválaszthatatlanok egymástól. Feltételezik, kiegészítik egymást. A legélesebb szem sem képes sötétben látni. S mit ér a legkitűnőbb világítás, ha a szem vak és képtelen a fény befogadására. A fizikai fény nélkülözhetetlen éltető elem, energia. Feléje fordul az élővilág, melege élteti, növeli. A belső fény, a belső látás lelki energia, kegyelem, s mindkettő – a fizikai és a lelki – egyaránt egy közös és örök Szeretet Fényforrásból nyeri létét, értelmét.

Hozzá, Jézushoz, a teljes látás megadására képes Fényforráshoz kiáltott a jerikói vak, és kiáltottak ezrek és milliók az évszázadok során, és tör fel a kérés ma is ösztönösen vagy tudatosan számtalan ember lelkéből: „Uram, hogy lássak, hogy lássunk!”

Hogy mindenkor, mindenben és mindenkiben Téged lássunk! Vegyünk észre a virágok pompájában, az áttetszően tiszta víz fénytükrében, a hóval borított hegyek csodálatos vonulatában, de a tenger vizét felkorbácsoló szélviharban, a hömpölygő, pusztító árban is:

Hogy felismerjünk a Tőled származó emberi értelem és akarat megszámlálhatatlan és lenyűgöző alkotásaiban, a gyermekek mosolyában és őszinte, tiszta tekintetében, de Rád ismerjünk a szenvedéstől, betegségtől meggyötört embertársainkban, az éhségtől szomorú gyermekarcokban, a szenvedélyektől sújtott és sokszor megvetett emberekben is.

Hogy tisztán lássunk, eligazodjunk az eszmék, filozófiák, világnézetek zűrzavarában!

Add meg, Uram, nekünk a tisztánlátás kegyelmét! A Te fényed, világosságod járja át elménket, hogy meg tudjuk különböztetni az igazat a hamistól, az értékesnek álcázottat a valódi értéktől, hogy a reklámok és fények özönéből ki tudjuk szűrni a Hozzád vezető, Feléd mutató sugarakat, a betűk tengeréből, a könyvek millióiból ki tudjuk választani az igazán értékeseket. Tégy látóvá minket, hogy állandóan változó világunkban felismerjük az állandót, az örök értéket! Ne engedd, hogy behódoljunk a tetszetős, divatos, ám valós érdekeink ellen ható irányzatoknak! Fényed erejével lássuk be végre, hogy az évezredek alatt „kitermelt” filozófiai irányzatok és alig megszámlálható eszmeáramlatok között és közül a Te igazságaid, szavaid bizonyultak időtállónak és minden kor embere számára követhetőnek.

A fizikai fény velejárója az árnyék. A belső, a lelki fény árnyéka a bűn, a következménye pedig a szenvedés. Részesíts bennünket, Uram, abban a már szinte különlegesnek mondható kegyelmedben, hogy felismerjünk az életünkből kiiktathatatlan, ezerarcú testi-lelki szenvedésben is, belássuk tisztító, átalakító, nemesítő erejét. Fájdalmaink olykor kétségbeejtő sötétségét mindig törje át reménységed fénysugara, érzékeljük, lássuk a sötét felhők mögötti gyötrelmeinknek, szenvedéseinknek értelmet adó fényt. A Te önként vállalt, példamutató szenvedésedből merítsünk erőt megérdemelt szenvedéseink elviseléséhez!

Az a Jézus, akit kegyetlenül megkínoztak, mint egy rabszolgát, keresztre feszítettek és megöltek, harmadnapra dicsőségesen feltámadt. Teste ragyogó, szemet vakító és átszellemült volt. Annyira, hogy a szenvedés és az árnyék már nem is követhette Őt. Ezt a tényt még csodálatosabbá teszi az, hogy ami a Fő sorsa lett, az lesz a tagok sorsa is. Szent Pál szerint: *„Ha vele együtt szenvedünk, vele együtt meg is dicsőülünk”* (Róm 8,17).

A jerikói vak koldus találkozott Jézussal, a Fény hordozójával. Megérezte, felfogta – és ami a legfontosabb – befogadta a Fényt. Visszanyerte szeme világát, megkapta a belső látás kegyelmét és mindezek eredményeként követte Jézust.

Nekünk sincs más dolgunk, ugyanezt kell tennünk. A Fény a ma emberének is éppúgy világít, mint kétezer évvel ezelőtt. Meglátni, felfogni éppen olyan könnyű vagy éppen olyan nehéz, mint a jerikói vak korában volt. Aki azonban fölfedezi, befogadja és követi, az előbb vagy utóbb, ha szenvedésektől, árnyéktól kísérve is, de biztosan eljut a Fény boldogító, immár árnyéktalan forrásához.

T. Ági

A szív megtisztítása

Jézus így szól:

„Gyermekem, nyisd meg szívedet jelenlétem előtt!

Mielőtt imában nekem akarod adni a szívedet, emlékeidből és érzéseidből vess el minden rosszindulatot, haragot és neheztelést. **Szeretném, ha mindenkinek megbocsátanál, aki megbántott!** Az én szeretetemet nem tudod magadba fogadni, ha valaki iránt haragot érzel.

Tudnod kell, hogy az én szívem nem langyosan szeret, hanem olyan, mint az »emésztő tűz«. Ha belépsz ebbe a tűzbe, neked is lángolnod kell.

Ismerem fájdalmas emlékeidet, ismerem csalódásaidat és megaláztatásaidat. Láttam rejtett könnyeidet, amelyeket az okozott, hogy nem kaptad meg azt a szeretetet, amit nagyon vártál.

Én is átéltem hasonlókat, ezért megértelek, hogy bizonyos emberek felé neheztelést és haragot érzel. Mégis azt mondom neked: bocsáss meg nekik, ahogy én is megbocsátottam az ellenem vétőknek. Kövess engem a megbocsátás útján!

De ez nem elég. Azt is szeretném, ha nekem is megbocsátanál. Látom, hogy tiltakozol, és azt mondod nekem, hogy nem haragszol rám. De ha jobban megnézed a szívedben rejlő elégedetlenségeket, felfedezed a haragot is. Ezért kérlek, bocsáss meg nekem, hogy olyan körülményekbe helyeztelek, amelyekbe felnőttél. **Bocsáss meg nekem, hogy olyan szülőket, testvéreket, rokonokat adtam, amilyenek körülvettek! Minden hibájukat azért engedtem meg, hogy növekedj a szeretetben és az alázatban.**

Bocsáss meg azért is, hogy nem lettél olyan okos, szép, erős és gazdag, amilyen szerettél volna lenni. Talán egyszer megérted, ha ezeket megengedtem volna, elveszítettem volna a szívedet. Ezért nem engedtem meg, mert drága nekem a te szíved, gyermekem. Nagyon fáj, hogy a hiányaid miatt vádolsz engem és elutasítasz. **Hidd el, hogy minden nehézséget egyedül az irántad való szeretetből engedtem meg!**

De még valami mást is kérek tőled! **Bocsáss meg önmagadnak is!** Hibáid gyakori megtapasztalása és mások negatív megjegyzései odavezetnek, hogy értéktelennek, rossznak és lehetetlen alaknak képzeled magad. Ne tedd!

Nagyon fontos vagy nekem hibáiddal együtt! Én ilyennek szeretlek téged, amilyen vagy. Fogadd el te is magadat! Ha ezt teszed és engeded, hogy szeresselek, egyszer csak észreveszed, hogy hibáid megfogyatkoztak. Alig-alig fordulnak elő. És ami a legfontosabb: szíved felszabadul. Olyan lesz, mint a szárnyaló madár. A föld többé már nem nehezedik rád és szabadon repülsz felém.

Gyermekem, elmondhatatlanul vágyom a szíved után! Ne építs elém falat a haragoddal! Bocsáss meg mindenkinek és fogadd be az én békémet!

Azt a békét, amit a világ nem adhat meg neked."

N. N.

PÜNKÖSDI Lélek-áradás

TANÚSÁGTÉTEL

Közösségünk Pünkösd ünnepén összegyűlt a Szentlélek-váró imádságra. Az előkészületi idő alatt húsz csoportban, tíz állomás különböző témája alapján éltük meg a Szentlélekkel való mélyebb találkozást. A plébános atya tíz pontban foglalta össze tanácsait. A mi csoportunk témája a Szentlélek Istennek tett mindennapi önfelajánlás volt.

Szombat este késve érkeztem a találkozóra, mert nagyon fáradt voltam. Útközben a kerékpáron próbáltam megfogalmazni a könyörgést, amit a csoporttalálkozón elhangzottak alapján kellett volna elmondanom. Bűntudatom mellé társult a félelem, hogy lekésem a saját állomásunkat. Ebben a feszült és bizonytalan lelki állapotban úgy éreztem, teljesen felesleges ott lennem. Úgyis csak a saját kudarcomat erősítené a többiek beszámolója. „Szerencsére" nem kellett elmondanom a könyörgést. Megpróbáltam „élni a jelent", megnyugodni. Imádkoztam, hogy sikerüljön átadni magamat és megnyitni szívemet a többieknek, Istennek és a szeretetnek.

Mire a kör feléhez értünk, Isten kegyelméből békesség töltött el A beszámolókból főleg az maradt meg bennem, hogy egységesek voltak. Számomra mindegyik arról szólt, hogy megtapasztaljuk gyengeségünket, kicsinységünket, Istenre való ráhagyatkozásunk szükségességét. Szép élményem volt, amikor behozták az Oltáriszentséget. Úgy éreztem, mintha a Nap sütött volna ki bennem, világosságot és melegséget adott. A szentségimádás után beszélgettem valakivel és ekkor fogalmazódott meg bennem: hiszen amikor az apostolok már tizedik napja imádkoztak, biztosan nagyon fáradtak voltak. Nem is tudták pontosan, miért kell imádkozniuk, mit kell kérniük. Kétségek, bizonytalanságok voltak bennük. Ők is csak azt tudták biztosan, hogy szükségük van Istenre, mert gyengék. Az egyházon belüli lelki egységnek ez a kétszeres megtapasztalása örömmel töltött el. Erősítette hitemet és az Egyházhoz, a közösséghez való tartozásom érzését. Az önfelajánláshoz tartozónak érzem a rákövetkező élményemet.

Hétfőn, szentáldozás alatt a következő imát, mint egy segélykiáltást imádkoztam Máriához (nagyon erőtlennek és örömtelennek éreztem magam közben): *„Anyám, én már nem tudok semmit, egyedül képtelen vagyok bármire is. Már nincs semmim. Egy kincsem van csak, a Jézus iránt érzett szeretetem és vágyam. Én ezt most Rád bízom. Én nem tudom Jézust jól szeretni, mindig mindent elrontok. Te ismered Jézust a legjobban, hiszen Te vagy az édesanyja. Taníts meg engem Őt szeretni! Rád bízom magam."*

Pár nap múlva döbbentem rá, hogy a tavalyi önfelajánlásomat ismételtem meg, keresetlen szavakkal. Akkor is a Szentlélek műve volt bennem, de csak most volt igazán szívből.

„Máriával együtt kérünk,
Szentlelkedet küldd el nékünk!"

Szentlélek, egység lelke, vezessen el a Jézus Krisztussal való egységre, hiszen hogyan lehetnék jobban együtt Jézussal, hogyan egyesülhetnék vele jobban, mint ha azt szeretem, akit ő szeret. Jézus Máriát szerette a legjobban a földön. Ha szeretem Máriát, ezzel Jézus szívéhez kerülök közelebb, ezért Jézus jobban fog szeretni engem. Ha szeretem Máriát Jézust is szeretem Máriában.

„Máriával együtt kérünk,
Szentlelkedet küldd el nékünk!"

Ha szeretem embertársaimat, ezzel is Jézushoz kerülök közelebb, mert Ő testvéreiként szereti őket. Ezért tudom testvéreimben Jézust szeretni.

„Máriával együtt kérünk,
Szentlelkedet küldd el nékünk!"

Így alakítja ki bennem Jézust a Szentlélek: szeressek, mert Jézus is szeret, legyek mindenben Jézushoz hasonlóvá. Tegyek úgy, ahogy Jézus cselekedne a helyemben. Ismerjem meg Jézust. Vágyakozzam Jézus közelségére, Jézussal együtt lenni, ezért tegyek úgy, hogy elnyerjem Jézus szeretetét, meghódítsam az Ő szívét!

Legyek alázatos és szelíd szívű, mert Ő is ilyen. Tegyek minden azért, mert szeretem Őt.

Dicsőség és hála neked, Szentlélek, mert segítesz minket a Jézushoz vezető úton.

N. N.

A Szentlélek megszabadít

(Jn 14,25-31; Róm 8,12)

Jézus Krisztus arca a Szentlélekben ragyog fel előttünk. Ez az újszövetségi Szentírás tanítása:

- A Szentlélekben ismerhetjük fel Jézust úgy, mint személyes életünk szabadítóját.
- A Szentlélek által lesz vonzó számunkra az Evangélium tanítása.
- A Szentlélek adja meg azt a lelki erőt, hogy napról napra legyőzzük gyengeségeinket és hasonlóbbak legyünk Jézushoz.

Ezt valósították meg az első keresztények. Elnyerték a Szentlelket Pünkösdkor és Jézus engedelmes tanítványai lettek. Mindig figyeltek a Lélek vezetésére és készek voltak arra is, ami első pillanatban lehetetlennek tűnt előttük.

Az apostolok, akiket tanulatlan halászoknak tekintettek a farizeusok, az emberiség tanítómesterei és egy új világ megteremtői lettek. Voltak náluk sokkal okosabbak, gazdagabbak, hatalommal rendelkezők, de őket elsöpörte a történelem – a nevüket sem ismerjük. A tizenkét apostol neve pedig ott él a keresztények szívében.

Ma is egy új korszak küszöbén állunk. Életbevágóan fontos, hogy tisztán lássuk az utat. Életbevágóan fontos, hogy mi, mai keresztények olyan odaadással figyeljünk a Szentlélekre, mint az első keresztények. Ha a Lélek tanítványai vagyunk, akkor mi is egy új kor tanítómesterei leszünk. Egy reménytelen korban utat mutatunk a biztos remény felé. Utat mutatunk a **belső szabadság** felé.

A Szentlélekben való élet ajándéka a belső szabadság. Ezt ajándékul kapjuk az Úrtól, de megőrizni úgy lehet, hogy mindennap harcolunk érte. Ameddig megharcoljuk a belső szabadságot, addig jó tanítványai leszünk a Léleknek.

Mi ellen kell harcolnunk?

1. Önző akaratunk ellen

A mai ember szereti azt mondani: „én azt teszem, amit akarok" (ami valójában nem igaz, mert nagyobb ma a pénz, divat, és hatalom rabszolgasága, mint bármikor).

Ameddig az ember le nem mond arról, hogy azt tegye, amit akar, nem tud a Lélek eszköze és nem tud Jézus tanítványa lenni. Ma felkeresett egy húszéves fiatalember és azt mondta: „Szeretnék megkeresztelkedni." Megkérdeztem, kész-e arra, hogy Jézusnak adja az akaratát? Erre nemet mondott. Templomba nem akar járni, mert mindig vannak más programjai, rendszeresen nem akar imádkozni, mivel minden nap sok a munkája, de ha bajba kerül, akkor imádkozik. Ezt azt jelenti, hogy keresztény akar lenni keresztény élet nélkül.

Az önző akarat mindig önmagát keresi, becsukja szemét a felebarát szükségletei előtt. Elhanyagolja az imát, mert kényelmetlennek találja, nem akar megbocsátani, mert az nehéz, nem törődik a szeretettel, mert az folyton erőfeszítést, áldozatot kíván. Habzsolni akarja ezt a világot, mindent enni és inni, mindent birtokolni akar, amit a test kíván, mert az gondolja, az az igazi élet.

Valójában ez az út vezet a kárhozatba, ahogy az apostol írja: *„Ki mint vet, úgy arat, aki lelkébe vet, lelkéből arat örök életet, aki testébe vet, testéből arat örök kárhozatot"* (Gal 6,8). Rabnak lenni szomorú dolog, de ha valaki rabbá teszi önmagát és nem akar megszabadulni, az még szomorúbb.

2. A bűn ellen

A Szentlélek elvezet bennünket oda, hogy megszabaduljunk a bűntől. Azt mindenki tudja, hogy tanítványnak lenni és bűnös életet élni önellentmon-

dás. A legtöbb bűnnek van „elbűvölő" hatása: megtéveszti az embert. Olyan, mint a mérges gomba, a szemnek tetsző, de ha megeszi valaki, akkor meghal. A bűnnek a legnagyobb rosszasága, hogy az embert el akarja pusztítani, de ezt a mivoltát annyira elrejti, hogy az emberrel elhiteti, hogy az életet szolgálja. Azért ragaszkodik minden ember a bűnhöz, hogy általa jobb legyen az élete. Van, amikor már teljesen rabja a bűnnek, tele van keserűséggel, nyomorúsággal, és még mindig azt hiszi, hogy az jó neki. Az ember belső sötétsége itt tud a legveszélyesebb lenni.

Mi, papok, sokat tudnánk erről beszélni. A gyóntatószékben sokszor kérjük a testvéreket, hogy hagyják el a bűnt, mert tönkre fognak menni. Tönkre teszik az életüket, de nem hallgatnak a jó szóra. – A Szentlélek világossága adja meg a látást, hogy a bűn rossz, ellene van az életnek. A Szentlélek adja meg az erőt, hogy letépd a láncokat és felszabadulj! Csak kérni kell és bátran dönteni a jó mellett.

3. A Sátán ellen

A Lélek harmadik nagy ajándéka, hogy megszabadít a Sátántól. Aki nem veszi komolyan a Sátán működését, az olvassa el II. Világháború történetét. Olvasson a koncentrációs táborok borzalmas kínzásairól, olvasson az atombomba pusztításairól, olvasson az ártatlanok szenvedéseiről – akkor valamit sejteni fog. Vagy ha még mindig nem veszi komolyan, olvasson bele az öngyilkosságból megmentettek vallomásaiba, hogy az apró hétköznapi veszekedések – mint valami örvény – hogyan vitték egyre mélyebbre a reménytelenségbe, a rettegésbe és végül az öngyilkosságba.

Az Úr Jézus lerontotta a Sátán uralmát! Pál apostol többször is felhívta a figyelmet arra, hogy vegyük észre azt a sötét erőt, amely el akar távolítani minket Istentől és ezáltal az örök üdvösségtől. Vegyük észre, hogy mi által tér vissza hozzánk a rossz, mi tart félelemben, mi szomorít el. Ezekbe kell belevinni a Szentlélek erőit, hogy megújítsa életünket! A Lélek erejével megvilágosodik előttünk a Sátán mesterkedése és erőt kapunk a küzdelemhez. Az igazság kardjával le tudjuk győzni ezt az ősi ellenséget! Teljes bizalommal és bátorsággal forduljunk az Úrhoz! Ő megadja nekünk azt, amire vágyakozunk.

4. A világ rossz hatásai ellen

Szabadulni kell attól a világtól, amely a rosszat bálványozza (Róm 8,12). Attól a világtól, amely kényszerít a rosszra és divattá teszi a bűnt. Attól a világtól, amely csillogásával behatol a lélek mélyébe és kérdésessé teszi a hit értelmét. Attól a világtól, amelyik a vagyont, a hatalmat, a testi életet és élvezeteket tartja a legfontosabbnak. Pál apostol a római levél első fejezetében felsorolja ennek jellemzőit: *„telve irigységgel, vetélkedéssel, lelketlenséggel, könyörtelenséggel, tisztátalansággal, engedetlenséggel."* Ennek a világnak van olyan hatalma, hogy teljesen be tud hálózni, hogy valaki már semmi mást nem akar, mint a többiek; nincs élő hite, föladja erkölcsi meggyőződését, mindent, mert a világ ezt diktálja. Minden erőfeszítést, minden áldozatot, erkölcsi értéket megvet.

A Szentlélek megláttatja az emberrel, hogy honnan jött és hová megy. Megvilágítja, hogy életének értelme az Urat megismerni, szeretni, és az Ő szolgálatával másokat boldoggá tenni. Megmutatja ehhez az eszközöket is, hogy hogyan lehet ezt napról napra megvalósítani. Erőt ad ahhoz, hogy a világ ereje megtörjön és ne tudja magához vonzani az embert. Új vonzalmat ad a Lélek: az igazságnak, a szépnek, a szentnek és a jónak a vonzalmát. Ez pedig szabadságot ad.

5. Mit ad nekünk a szabadság?

Mit ad nekünk a lelki szabadság, miért kell nekünk a szabadság? Mert életünket igazán csak a szabadságban tudjuk megvalósítani. Ahol nincs meg a belső szabadság, ott nincs élet. Ott vergődés van és félelmek, ott rossz útirány van, ami végső pusztuláshoz vezet. Mit ad nekünk a lelki szabadság? **Új életet!**

Ennek az új életnek a jellemzője az **öröm**. Amíg nem ismerjük a **Szentlélek örömét**, addig azt hisszük, hogy a legnagyobb öröm a test öröme. Aki ebben a tévedésben él, az meg is veti a keresztény életet. Örömtelennek, üresnek gondolja. Sajnálja azokat, akik szent életre jutottak. Aki azonban egyszer is megízlelte a Lélek örömét, az tudja, hogy ennél nagyobb és ennél kívánni valóbb nincsen. Mert ez már Isten életének az előíze bennünk. Megadja a könnyűséget, a belső békét, az erőt, a vidámságot, a bátorságot és a bizalmat… Egyszóval az egész életet átrendezi bennünk.

Aki engedi, hogy a Szentlélek megszabadítsa, mindig megtapasztalja ezt az örömöt. Az utóbbi években sok keresztény testvérnél megtapasztaltam ezt az örömöt. Sokszor a legnagyobb munkában, feladatok halmazában nyerték el. Annyira tele voltak a Lélek örömével, hogy nem tudták magukba rejteni, mindenkinek elmondták és azok is örültek velük együtt.

6. Alkotó erő

A mi feladatunk, hogy felépítsük magunkban az **„új embert"** és felépítsünk egy új világot. A krisztusi embert és a Szeretet Országát kell felépíteni, de ezt építeni csak a szabad emberek tudják. Mert csak akik a Lélek szabadságát elnyerték, azok képesek arra, hogy az építés tervét elkérjék Istentől és az Ő erejével napról napra egyre jobban meg is valósítsák. Itt együttműködésről van szó, ez pedig engedelmességet kíván.

Ha van bátorságunk lemondani kicsinyes, önző akaratunkról, a saját akaratunk szűklátókörű elképzeléséről, akkor épülni fog körülöttünk Isten Országa. Nagy dolog ez!

Nem mindenki fogja ezt fel. Itt a hit merészsége kell, itt a lehetetlen felvállalása kell. Itt az isteni hatalom beáramlása kell az emberi lehetőség szűk keretei közé.

7. Közösséget kell építeni

A Szentlélek elveszi a magányt és testvéri közösséget ad. Az embernek **szüksége van a másik emberre**. Szüksége van a szeretetére, a vigasztalására, a mosolyára, a segítségére... Ha ezt nem kapja meg, akkor sok mindent nem tud megvalósítani – legfőképpen önmagát. Akkor a csalódások összetörik, a feladatok megterhelik, belső értékei elpusztulnak. Szomorúságait nem tudja legyőzni.

A Szentlélek mindezeket elveszi és örömteli keresztény életet ad. Jézus azt mondta a Jn 15-ben, hogy Ő bőségben adja az életet. De erre meg kell nyílni és a Szentlelket befogadni! És akkor megtörténik a csoda, megszületik az új ember. Megszűnnek a félelmek és az Istennel való együttműködés a közösségben csodákat teremt. Úgy legyen! Ámen.

K. I.

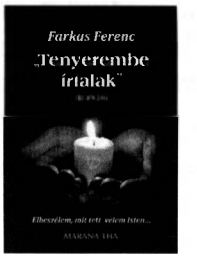
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Isten meglátogat 3
Marie-Lucille Duchaine: Hiszek Isten szeretetében! ... 4
Jézus szavai Gabrielle Bossishoz 6
Schryvers: Önátadás 7
Gyenge Ádám: Legyél a Szentháromság temploma! .. 8
K. I.: A Szentlélek lángoszlop a világ pusztaságában (II/2. rész) 10
Josef Brommer: A szív megnyitása 12
T. Ági: „Uram... hogy lássak!" (Lk 18,41) 13
N. N.: A szív megtisztítása 14
N. N.: Pünkösdi Lélek-áradás (Tanúságtétel) 15
K. I.: A Szentlélek megszabadít 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

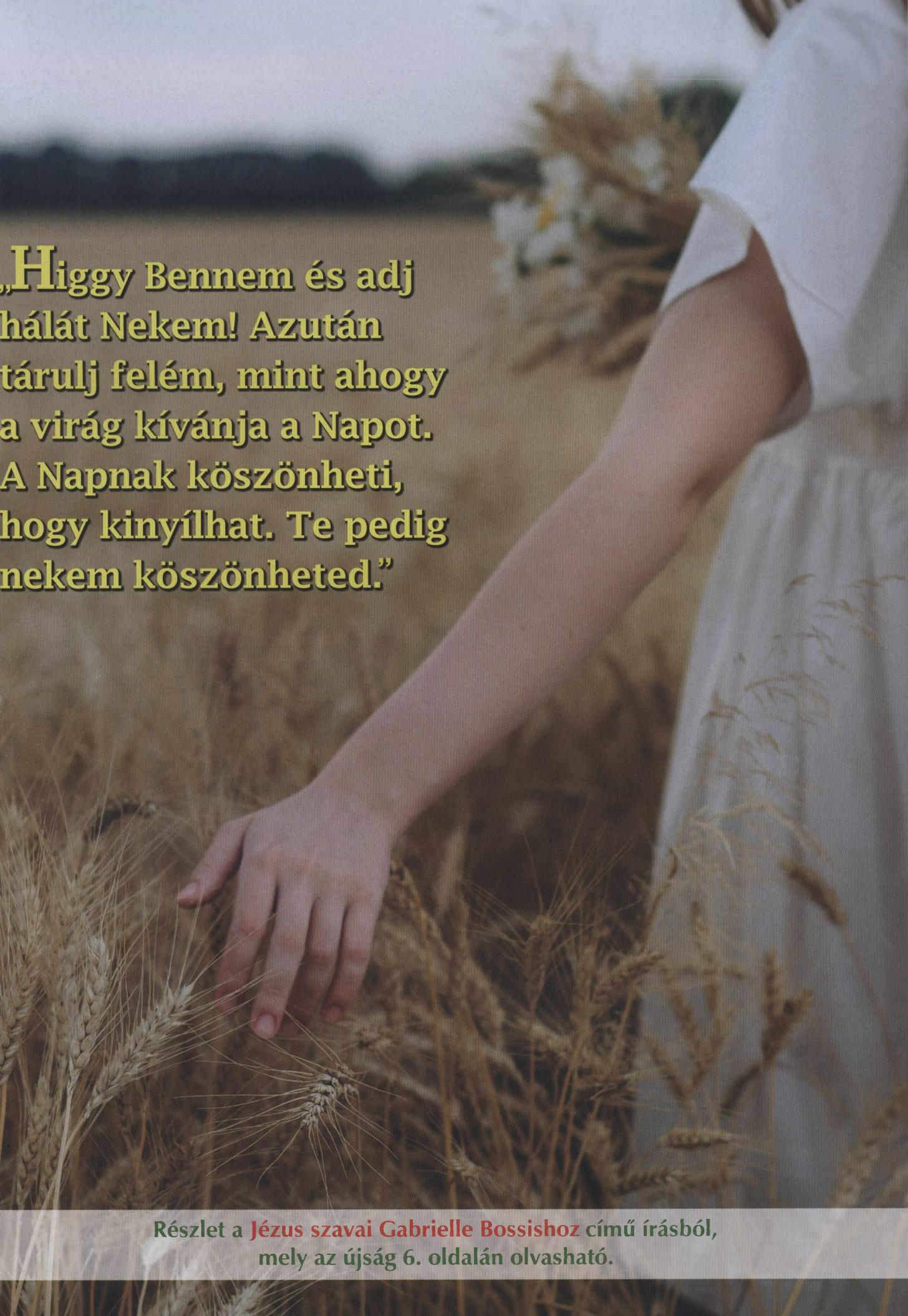
- Megjelent a Marana Tha sorozat legújabb kötete, **Farkas Ferenc: Tenyerembe írtalak** című könyve. Katona István atya könyvajánlója: *„Ez a könyv a bizalomról szól. Felszólít, hogy bízzuk rá magunkat a gondviselő mennyei Atyára örömben és bánatban, betegségben és megélhetési gondokban. Hosszú és nehéz utat tett meg a szerző, amíg véglegesen megpihen az Atya karjai között. Tanúja volt a karizmatikus megújulás „meglepetéseinek", gyógyulásoknak, megtéréseknek és más csodáknak. Megismerhetjük a Nyolc Boldogság Közösség kalandos elindulását és örömteli kibontakozását. Ajánlom mindazoknak, akik szeretnének növekedni a hitben és Isten iránti szeretetben."*

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Részlet a Jézus szavai Gabrielle Bossishoz című írásból,
mely az újság 6. oldalán olvasható.

Ára: 300 Ft
Isten szeretete
betölti a Mennyet és a Földet.